

Stevo Akkerman: Ik zag in Rotterdam-West een oefening in samenleven zonder winstoogmerk
VANDAAG 2



deVerdieping Trouw

STEVO AKKERMAN

Appelkaneelvla



Misschien was het allemaal wat te zwaar geworden, die ondergang van het avondland, dat einde van de beschaving. Je zou er chagrijnig van worden. Daarom was het goed dat ik zaterdagmiddag bij een feest was in Rotterdam-West, in een onopvallende en eenvoudige zaal, jaren zeventig-nieuwbouw in een oude wijk. Er klonk muziek, er was gebak, er werden handen geschud en blikken van herkenning uitgewisseld – mensen uit alle windstreken, op de een of andere manier hier in Delfshaven terechtgekomen, vierden het vijfjarig jubileum van het Wijkpastoraat-West. Met moslims, hindoes, christenen en weet-ik-veel door elkaar heen, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Wat het ook zou moeten zijn.

Mij was als relatief nieuwe Rotterdammer gevraagd een praatje te houden bij deze gelegenheid, die in feite de bezegeling van een wedergeboorte was, al werden zulke grote woorden nu juist vermeden.

Wat in de Hongerwinter van 1944 was begonnen als kerkelijk werk in de volkswijken van Rotterdam, dreigde vijf jaar geleden als gevolg van secularisatie en bezuinigingen het loodje te leggen. Zelfredzaamheid was het sleutelwoord geworden, ook waar dat niet op zijn plaats was. Het aangezegde einde werd echter een nieuw begin, niet langer gebonden aan de kerk, maar op eigen benen: een stichting die particuliere fondsen wist aan te boren om het werk voort te zetten. Projecten tegen eenzaamheid, interreligieuze diensten, een eetgroep, schilderclub, vrouwenhuis. Goede dingen, of ze in de mode zijn of niet. Een paar weken eerder was ik wezen eten in De Union, een stuk-

je verderop in de stad. Elke week komen mensen uit de buurt daar voor een maaltijd en gezelschap, ook via het Wijkpastoraat. Ik ving er alleen een glimp van op, ik kwam alleen maar even langs, maar wat ik zag was een oefening in samenleven zonder winstoogmerk. We hadden pindasoep, nasi en speklapjes. Als kind schoof ik die altijd van mijn bord om ze in een zakdoek te laten verdwijnen, maar nu at ik dapper mee. Daarna kregen we appelkaneelvla, gratis van de Jumbo, want precies op de uiterste verkoopdatum gescoord. We hoorden iets van elkaars verhalen, er kwamen namen voorbij van mensen die erbij hoorden en van mensen die gemist werden.

Na afloop sprak ik nog even met pastor Katinka Broos, die hier ruim twintig jaar geleden begon. Ze had aanvankelijk wel wat moeten wennen aan het on-theologische taalgebruik van de bezoekers. Sommigen spraken elkaar goedmoedig aan als stoephoe-

Een oefening in samenleven zonder winstoogmerk, dat is wat ik zag in Rotterdam-West

ren, daar had de predikantenopleiding haar niet echt op voorbereid. Maar het is niet de taal die voor haar telt, het is de ontmoeting. Hoeveel gesprekken heeft ze niet gevoerd in haar kamertje in De Union? Over het leven en alle vragen die daarbij horen? Theologie in actie, dat is het.

Er gaat van alles mis in ons lieve avondland, ik zal het niet ontkennen. Maar intussen gebeurt er, voorbij de ondergangsvisionen en onheilsprofetieën, ook veel moois. Zoals in Rotterdam-West. En misschien telt dat wel zwaarder.

